

[Gert Petersen]

den meget, meget kraftigt. Hvad kunne og burde regeringen have gjort? Den skulle have sørget for sociale kompensationer for afgiftsforhøjelserne på olie og benzin. Alle ville stadig være blevet fattigere, men de rige ville være ramt hårdest.

Så skulle den have sørget for, at afgiftspengene blev brugt til gennemførelse af en ægte energiplan uden atomkraft i stedet for at rejse ned og tilsværge atomkraften den ene tillidsklæring i EF-regie efter den anden, især til isolering, til andre besparelser, til vedvarende energi og et fremskyndet anlæg af naturgasnettet. En ægte energispareplan må selvfølgelig også omfatte en omlægning af motorafgifterne, så folk kan spare penge på at spare benzin, og indførelse af et tvunget periodisk syn. Den måtte omfatte en plan for en hurtig udbygning af den kollektive trafik. Det ser vi ingenting til.

Hvis det havde været tilfældet, havde energiafgiften fremmet beskæftigelsen i stedet for at formindske den, og så havde folk kunne se, at der var et perspektiv i det hele.

Regeringen skulle have grebet ind over for de multinationale olieselskaber og begrænset vores afhængighed af deres profitjagt. Det kunne den have gjort gennem det eksisterende selskab, DONG, eller et nyt statsligt olieselskab med egen fordelingskapacitet ved at indgå langtidskontrakter direkte med de olieproducerende lande uden om de multinationale. Og så skulle den have meddelt Dansk Undergrunds Consortium, at vi ikke under nogen omstændigheder kan acceptere, at Nordsøproduktens priser skal gøres afhængige af prisdannelsen på det såkaldt frie oliemarked i Rotterdam.

Regeringen skulle have grebet ind mod de kolossale kapitalgevinster – den er såmænd gang på gang blevet opfordret til det, som jeg sagde tidligere, af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, der engang stod socialdemokratiet nær og måske endda gør det stadig væk – og begrænset den kolossale lånoptagelse, der stammer herfra, og som er den vigtigste eller en af de vigtigste kilder til det overforbrug især af udenlandske luksusvarer, der faktisk belaster betalingsbalancen. Den skulle have sat ind mod importen med andre midler end det perspektivløse og asociale generelle indgreb, vi her er vidne til. Den kunne omlægge erhvervsstøtten, så erhvervsstøtte ikke bare er en mild regn, der gøder alle

slags profitter, og gøre erhvervsstøtten målrettet for at fremme beskæftigelsen i foretagender, hvis produkter kan erstatte varer, vi importerer udefra, og i kriseramte eksportvirksomheder – under den egentlig ganske naturlige forudsætning, at de ansatte selv kan kontrollere, at støtten ikke misbruges, men anvendes til formålet, at støtten ikke bare bruges til spekulation i jord og fast ejendom eller føres ud af landet på den ene eller den anden måde, men at den virkelig anvendes til dette formål.

Regeringen kunne også begrænse importen gennem kvalitative importbegrænsninger, som på samme tid ville tilgodese virkelige miljøkrav og det danske samfunds behov, og den kunne i en periode på et år eller halvanudet som hurtigtvirkende middel, som en slags indkøring af en ny politik, indføre en generel afgift på importerede varer. Det vil vi godt være med til. Ligesom i 1971. Det ville meget hurtigt nedbringe underskuddet på betalingsbalancen med mange milliarder uden at ramme beskæftigelsen.

Jeg skal indrømme, at Danmark desværre ikke er så frit i 1979, som vi var i 1971 – det har regeringspartierne også et medansvar for. Nu skal vi tigge og bede EF om at få lov til det. Men hvad så med at tage sig lov? Der er faktisk artikler selv i den afskyelige Romtraktat, som åbner mulighed for det.

Men jeg skal erkende, at sådanne ting kan man næppe forvente sig fra en SV-regering, og dette, at vi ved, at vi ikke kan forvente os sådanne ting fra SV-regeringen, men at vi kan forvente os nøjagtig det, de har lavet, er årsagen til, at vi hellere ser denne regerings hæl end dens tå. Det er årsagen til, at den bør forsvinde.

Vi påstår ikke i socialistisk folkeparti, at landet kan overvinde vanskelighederne, uden at befolkningen må påtage sig byrder. Oliekrisen på længere sigt er reel nok. Prisstigningerne på olie – uanset hvad årsagerne er – er selvfølgelig også reelle nok. Men statsministerens og andre politikeres tro på, at når bare medicinen kradser, virker den også, er i allerbedste fald en grænseløst naiv opfattelse. Hvis man drikker svovlsyre, kradser det efter sigende også, men helbredet hjælper det i hvert fald ikke på.

De tanker og ideer, som vi fremfører fra socialistisk folkeparti, består heller ikke af lutter behageligheder. Det er fremgået af det,